

פתגמין

דלתלמודא

עלון לילדי ישראל בשפה הארמית

יו"ל ע"י תלמוד תורה "אור שמחה" לחסידי גור ערך

פרשת בהר

השקד הפלאי

על יד ר' בצלאל הוי קא מוטל בערסיה חד גברא יהודאי חלוני דאיתקריא יורם מצבו היה מסכן מאד, אדם זה היה חולה במעיו מחמת גוף זר דאשתכח במעיהו (שהתגלה במעיו), וקא חשש טובא, מהניתוח הקשה והמסכן שיערכו לו בעוד שעות מספר.

ר' בצלאל אחז בשקית דשיגדין (שקדים) בידיה ונטל חד שיגדא

מינייהו
ויברך
בקול
רם

ויברך
"ברוך אתה
ה'... בורא

פרי העץ" ואכיל ליה בדחילו ורחימו.

כעת פנה אל שכנו יורם השוכב על ידו ואמר לו: "שמע אלי ידידי היקר, איפא פידי צרורא דשיגדין מרבנא דגור - לרפואתי, ואנא בעי למיהב לך חדא מינייהו דתיכול ליה לאסוותך (לרפואתך)!"

בבית החולים שכב על ערסיה (שוכב על מטתו) ר' בצלאל. מחלת חרף קשה תקפה אותו ועקב כך הבהילוהו לבית החולים, כולו קצירי (כל החולים) דשכבו עימיה באינדרונא (בחדר) גניחי ובכין על מצבם הקשה, אסיא אתא ואסיא נפק (רופא נכנס ורופא יוצא) מצב הרוח הירוד של החולים השוכבים במטתם שולט בכל הסובב.

ברם, ר' בצלאל שכב בניחותא ובחדוותא (במנוחה ובשמחה), והוא רגוע בלבו כי פידי היתה שקית קטנה ובתוכה זעיר שיגדין (מעט שקדים) דשדרו ליה

מ"שולחנא דכיא" (מהשלחן הטהור) דרבנא ה"לב שמחה" וצוק"ל פשהזפירו אותו לברפת רפואה שלמה, שדר ליה הרבי דייכיל ויהוי פריא ותקיו, בעגלא ובזמן קריב!

"איני יכול לאכל עתה" – ענה יורם המספן –
 "דאנא נטר (אני ממתינ) לנתוח קשה ומסבך
 במעי, ואסיין (והרופאים) לא שרו לי למיכל
 מידעם (כלום) כמה שעי (מספר שעות) מקמי
 נתוח זה!"

"אבל זה רק שקד אחד!!" אמר לו ר' בצלאל
 בתמיהה. "ומאי יכיל לאזוקי?"

אבל יורם החולה סרב ואמר: "אנא לא יכיל
 אפלו למשתי מנא, דאסיין קא מפקדי לי
 (הרופאים צוויי) לאתענאה, לא למיכל, ולא
 למשתי כלל!!" קבע יורם בפסקנות. (לפני
 נתוח אסור לאכול).

אולם ר' בצלאל שידע היטב כמה גדול כחו
 של שקד קדוש זה, ומה רבה סגלתו, המשיך
 לשכנע ולהפציר ביוֹרם בכל הטמון בשגרי
 הצדיק: "שיגדא הדין ייסי לך (ורפא אותך)
 בעגלא ובזמן קריב!" – כך אמר לו ר' בצלאל.

ואכן יורם השתכנע
 ונעתר להפצרותיו של
 שכנו החסיד, וברך
 אחריו מלה במלה
 כשמתפחת מנחת על
 ראשו בתור כפה, ונגס
 אט אט בשקד הקטן עד
 שסיים לאכלו.

לבתר תרי שיעין (2 שעות)
 לקחוהו והשכיבוהו על
 "שלחן הנתוחים"
 והכינוהו לנתוח, ולפתע
 מרגיש יורם בחילה עזה,
 ראשו הסתחרר עליו
 והחל להקיא ולהקיא...

נגש אליו אחד הרופאים
 ושאלו: "קא אכלת
 מידי, מקמי ניתוחא (לפני הנתוח)!!"

"אין" (כן), ענה החולה – "גברא קצירא (איש
 חולה) דשכיב בשביבותאי (בשכנותי) קא יהיב

לי חד שיגדא (שקד אחד) ואמר לי דהוא ייסי
 לי מקציראי!!" (ורפאני ממחלתי)

הרופאים התרגזו וכעסו עליו מאד שלא צית
 להוראות שלהם ושפש את תכנית הנתוח,
 עתה צריך להמתין ולהתעכב...

לאחר שעה קלה, לקחוהו לחדר הצלום, בכדי
 לערוך לו צלום נוסף לפני הנתוח. עד מהרה
 נוכחו כלם בגס המפלא שהתרחש מול עיניהם
 הנדהמות!

בהאי זימנא לא חזו בהאי בדיקתא ולא
 מידי! (לא ראו בבדיקה זו ולא כלום!) וכל
 הגוף הזר שראו במעיו בצלומים הקודמים
 לא איתחזי כלל! אשתוממו כולי אסיין
 (התפלאו כל הרופאים) ואמרו כולו כחדא:
 "שפיר קאמר האי חסידא דבשבבותך
 (שבשכנותך) בזכותא דהאי שיגדא דקאכלת
 והשתא קא אפקת ליה (ועכשו הקאת) קא

נפק עימיה כל הגדול שהתפתח במעיך... וקא
 מסי לך (ורפא אותך)! אתה משחרר מבית
 החולים! לך לשלום! אתה בריא לחלוטין!!!

ל"ג בעומר

"ל"ג בעומר" – אהוב ביותר על כולם,
ובפרט על הילדים... מי לא
מחכה ליום השמחה הזה? "אש
המצוה" מרצדת בעיניכם...
זמר "בר יוחאי" כבר שגיר על
לישניכון... "ואמרתם פה לחי"
מרחשין שפוותיכון... ו"אמר
רבי עקיבא" ממלל פומיכון...

נשאל את עצמינו "מאי טעמא דהאי חדוותא-יתירא (השמחה הגדולה)
דאית לן בהילולא דתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי?"

מסרת וקבלה הוּא לן מדורי דורין (מדור דור) דבי"ח איר דמנינן ל"ג יומין
לעמר איסתליק התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי לעלמא דקשוט (לעולם
האמת), ובהאי יומא, מקמי דאסתליק (לפני שנפטר) למתיבתא דרקיעא
(ועלה לישיבה של מעלה), אתמליא נהורא רבה (התמלא באור גדול) נהורא
דחדוותא, נהורא דלא הוה פוותיהו בהאי עלמא! (אור שלא היה בדגמתו
בעולם!)

ומפני מה האיר כל כך באותו היום?

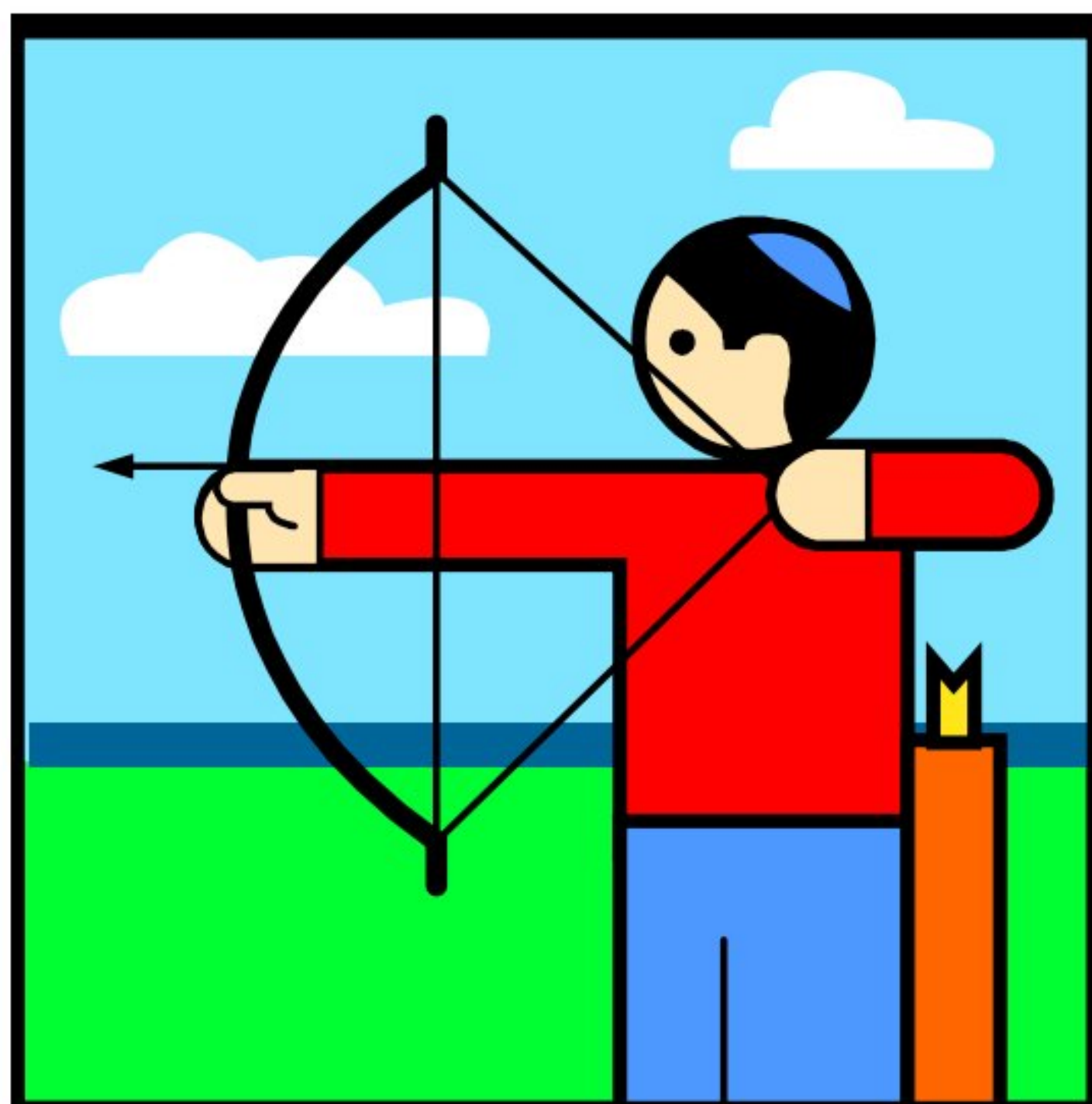
ביון דבהאי יומא איתיהיב רשותא משמיא (נתנה רשות מן השמים) לרבי
שמעון בר יוחאי לגלויי לתלמידיה רזין דרזין (סודי סודות) מילין נפלאים
דאיבתבון בספרא ד"זוהר הקדוש" (שעד אותו היום, לא קבל רשות לגלותם),
והוה האי יומא – ליה ולתלמידיהו – כיומא דהילולא (כיום של חתונה).

מתי שקעה השמש ביום פטירתו?

ועד דאשלים (עד שסיים) לכל רזין וסודות דאיתיהיב ליה רשותא למימר
בהאי יומא, לא שקעא שמשא! (לא שקעה השמש!) והוה ההוא יומא, אריכא

מִכָּל יוֹמִין! וְכִּד אֲשֵׁלִים לְגִלּוּי לְכָל הַנִּי רִזִּין (אֵלֹהֵי הַסּוּדוֹת), יִהְיֶה רְשׁוּתָא (נִתָּן

רְשׁוּתָא) לְשִׁמְשָׁא (לְשִׁמְשָׁא) וְשִׁקְעָה...
וְעֵלְתָה נִשְׁמָתוֹ הַשְּׁמִימָה... וְאֶפִּילוּ
דְּקִימָא לָן (שְׁאֲנוּ יוֹדְעִים) דִּיּוֹם מִיתָת
צְדִיקִים, עֲבָדִין בֵּיהּ תַּעֲנִיתָא (מִתְעַנִּים
בוֹ), אִף עַל פִּי כֵּן עֲבָדִין בְּהַאי יוֹמָא
"הַלּוּלָא רַבָּה", מְשׁוּם דְּכָף הָוָה
רְעוּתִיהּ (רְצוֹנוֹ) דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי,
מְשׁוּם דְּבְּהַאי יוֹמָא אֲתַגְלִי רִזִּין טוֹבָא
דְּאוּרִיתָא (סוּדוֹת הַתּוֹרָה).

**מִי הִנֵּהִיג אֶת הַשְּׁמִימָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹם
זֶה?**

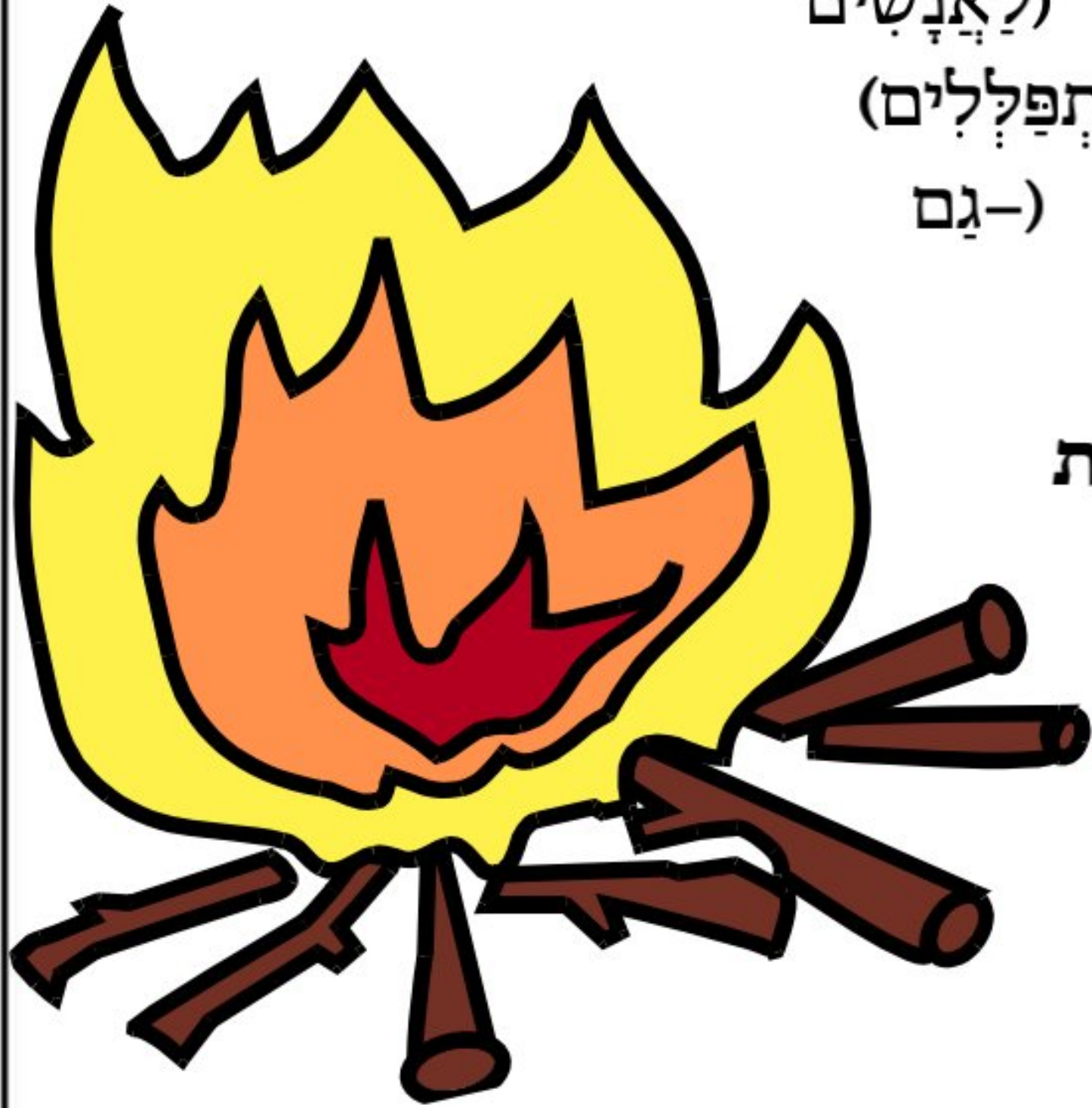
כִּד אֲתָא מֶרֶן הָאֶרֶ"י הַקָּדוֹשׁ וְתַלְמִידֵיהּ וְתַלְמִידֵיהּ דְּהוּוּ עֶסְקִי
טוֹבָא בְּסִפְרָא קְדִישָׁא "זוֹהַר הַקָּדוֹשׁ" וַיֵּדְעוּ לָהּ טוֹבָא לְהַאי חֲכָמָתָא-דְּטַמִּירָא
(חֲכָמָת-הַנִּסְתָּר), קָא יִלְפִי (לְמַדוֹ) לְכוּלֵי עַלְמָא לְגַדֵּל הַשְּׁמִימָה וְהַהִילּוּלָא
שְׁבִיּוֹם קָדוֹשׁ זֶה!

וּבִתְרִייהּ (וְאַחֲרֵיהֶם) אֲתוּ גְדוּלֵי הַחֲסִידוֹת – צְדִיקֵי הַדּוֹרוֹת, תַּלְמִידֵיהּ דְּמֶרְנָא
וּרְבָנָא הַ"בַּעַל שֵׁם טוֹב" זִיע"א, וְכוּלָּהּ עֲבָדֵי בְּהַאי יוֹמָא חֲדוּתָא יִתִּירָא
(שְׁמִימָה גְדוֹלָה), וְאֲדִלְקוּ שְׁרָגֵי וּבּוֹצִינֵי טוֹבָא (הַרְבֵּה נִירוֹת וְאַבּוּקוֹת) לְזִכְרָא הַאי
אֲשֶׁתָא רַבָּתָא (הָאִשׁ הַגְּדוֹלָה) דְּהוּוֹת מִסְחָרָה (שְׁהִיתָה מְסוֹבָבָת) וּמִקְפָּת אֶת
הַ"אֲדָרָא זִיטָא" – הַמָּקוֹם שֶׁבוּ יֵצֵאָה נִשְׁמָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, זְכוּתוֹ
תִּגַּן עָלֵינוּ! וְכֵן לְזִכְרָא הָאֹר הַגְּדוֹל שֶׁהוּתִיר לָנוּ בְּסִפְרוֹ הַ"זוֹהַר הַקָּדוֹשׁ"!

**מִהוּ הַכֹּחַ הָרַב הַטָּמוֹן בְּיוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זְכוּתוֹ תִּגַּן
עָלֵינוּ?**

אִיתָא בְּגִמְרָא: "כִּדְאִי הִיא רַבִּי שְׁמַעוֹן, לְסַמֵּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדִּחְקָא! וְרַשְׁבִּי
אָמַר: "יְכוּלָנִי לְפָטֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין!" – חֲזִינָן מִהֵנִי מִילִין קְדִישִׁי
(אֲנוּ רוּאִים מֵאֲמָרוֹת קוֹדֶשׁ אֵלֹהִים) דְּרַשְׁבִּי – חִילִּיהּ סָגִי (כַּחוּ רַב) וַיְכִיל לְסִיּוּעֵי
לְכָל חַד וְחַד דְּאֲתָא לְקַבְרִיהּ, וּבְעֵי (וּמִבְקֵשׁ) מִרְבּוֹנָא דְּעַלְמָא דִּיפְרָקִיהּ
(שִׁיּוּצִיאָנוּ) מִכָּל מֶרְעִין בִּישִׁין וּמִכָּל עֲקָתִין (מִכָּל הַמַּחֲלוֹת וּמִכָּל הַצָּרוֹת)

וּדְיִתִּיהִיב לִיה מִן שְׁמִיָּא (וְשִׁנְתֵּן לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם) כָּל מִילֵי דְמִיטָב בְּזִכּוּתָא דְהָאִי
 תָּנָא קְדִישָׁא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, וּבִפְרִט בְּיוֹמָא דְהִילּוּלָא דִילִיָּה מְקַבְּלִים
 אָנוּ דְאִיבָא סִיעָתָא דְשְׁמִיָּא (סִיוַע מִהַשָּׁמַיִם)
 וְאַתְעָרוּתָא דְלַעִילָא, לְאִינְשֵׁי דְעִילוֹן (לְאִנְשֵׁים
 שְׂבָאִים) לְקַבְּרִיהּ, וּלְאִינְשֵׁי דְצִלוֹ (שְׁמֵת־פְּלָלִים)
 לְהַיּוֹשֵׁעַ בְּזִכּוּתוֹ שֶׁל הַתָּנָא קְדִישָׁא (-גַּם
 בְּשִׁנְשָׁאֲרִים בְּבֵיתָם)!

הָבָה נִנְצֵל יוֹם קָדוֹשׁ זֶה לְבִקֵּשׁ יְשׁוּעוֹת
 וְרַחֲמִים עֲבוּרָנוּ, וְעֲבוּר בְּנֵי מִשְׁפַּחְתָּנוּ
 וְעֲבוּר כָּלל יִשְׂרָאֵל, שְׁנַצְלִיחַ כָּלנוּ
 בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וּבִירְאַת
 שָׁמַיִם מִתּוֹךְ שְׂמִיחָה!

סדר זמירות מבבל

אמר רבי עקיבא

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, טַב לָכוֹן יִשְׂרָאֵל, מְקַמִּי מֵאֵן אֲתוֹן
 מְדַבְּרִין? וּמֵאֵן מְדַבְּרִי יִתְכוּן? אַבּוּכוֹן דִּי בְּשִׁמְיָא, וְאוּמִר
 "מְקוֹה יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם", מַה מְקוֹה מְדַבְּרִי יֵת מְסַאבִּי, אַף
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַבְּרִי יֵת יִשְׂרָאֵל!

מִי־לָתָא בְּטַעֲמָא

בְּטַעַם שְׁמַדְלִיקִים מִשְׁוֹאוֹת בְּהִילּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי

דְּאִיסְתַּלִּיק וְנִפְקָא עֲרִסִיה (וַיֵּצֵא
מִבֵּיתוֹ) מִבֵּיתִיהָ הָיִ סְלִיקָא עֲרִסִיה
בְּאֵירָא, וְעִמּוּדָא דְנִהוּרָא הָוָה אֲזֵלָא
מִקָּמָא דְעֲרִסִיה, וְנִפְקָא קָלָא דְאִמְרָה
"עוֹלוּ וְאָתוּ וְאֶתְכַנְּשׁוּ לְהִילּוּלָא דְרַבִּי
שְׁמַעוֹן". מִשּׁוּם הָכִי בְיוֹמָא דְהִילּוּלָא
דִּילִיָּה אֲדַלְקִינָן מִשְׁוֹאוֹת לְדּוּכְרָא
דְּהָאִי גּוּדָא דְנִוְרָא (חֹמֶת אֵשׁ).
(לְיוֹנִים יִקְרִים)

ג. לְבַתֵּר דְּהָאִי רִשְׁבִּי בְּגוּ
מַעֲרֵתָא, וְהָוָה עָסִיק
בְּאִוְרֵיתָא הָתָם תְּרִיסַר
(12) שָׁתָא. נָפִיק וְהָוָה
חָזִי אֵינְשֵׁי דְכַרְבִּי וְזָרְעִי
(חָרְשׁוֹ וְזָרְעוֹ), אָמַר:
"מִנִּיחִין חַיִּי עוֹלָם
וְעוֹסְקִין בְּחַיִּי שְׁעָה",
וְכָל דּוּכְתָא דְּהָאִי
חָזִי בְּעֵינֵיהָ הָוָה
אֲכָלָא לִיהָ נִוְרָא.
וְלְדּוּכְרָא דְּהָאִי נִוְרָא קְדוּשָׁתָא
דְּרִשְׁבִּי, מְדַלְקִינָן בְּיוֹמָא דְהִילּוּלָא
דִּילִיָּה נִוְרָא (שָׁמֶן לֵנֶר)

א. "מִנְהַג יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה" בְּיוֹמָא
דְּהִילּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי
לְאֲדִלוּקֵי מִשְׁוֹאוֹת וּבּוֹצִינָא וְטַעֲמָא
דְּמִילְתָא מִשּׁוּם דְּבִהָאִי יוֹמָא
דְּאִיסְתַּלִּיק מַעֲלָמָא הָיִ גָּלִי
לְתַלְמִידֵיהָ רִזִּין עִילָאִין וְנָגִיד יוֹמָא
[נִמְשָׁךְ וְהָאֵרִיךְ הַיּוֹם] וְלֹא הָיִ לִיהָ
לְשִׁמְשָׁא רְשׁוּתָא לְשַׁקְעָא (לְשַׁקּוּעַ)
עַד דְּסִיִּים רִשְׁבִּי לְמַלּוּלִי, וְאִז
שַׁקְעָא שְׁמִשָּׁא. וְהָאִי יוֹמָא הָיִ
יוֹמָא אֲרִיכָא. מִשּׁוּם הָכִי אֲדַלְקִינָן
בּוֹצִינָא וּמִשְׁוֹאוֹת לְדּוּכְרָא
דְּהָאִי נִהוּרָא. (בְּנִי יִשְׁשַׁכָּר)

ב. בְּרִישָׁא דְסִפְרָא "אִידְרָא
זוּטָא" (הַסּוּדוֹת שְׁגִילָה
רִשְׁבִּי בְיוֹם פְּטִירָתוֹ)
אִיתָא, דְּבִהָאִי יוֹמָא
דְּאִיסְתַּלִּיק רִשְׁבִּי
מַעֲלָמָא, הָיִ גּוּדָא דְנִוְרָא
(חֹמֶת אֵשׁ) סָחוּר (סְבִיב)
בֵּיתִיהָ וְלֹא הָיִ לִיהָ לְאִינִישׁ רְשׁוּתָא
לְמִיעַל לְבֵיתָא, לְבַר (חוּץ) מִחֲבֵרִיא
קְדִישָׁא דְהָוָה בְּגוּ בֵּיתִיהָ. וּבַתֵּר

"בַּר יוֹחָאִי נִמְשַׁחַת אֲשֶׁרִיד... אֲשֶׁרִי הָעַם הֵם לֹמְדִיד"

ומי מבין טוב את הארמית של "הזהר הקדוש", אם לא ילדי ישראל הזכרים ששוחטים את מימיו הקדושים של התנא האלקי בקלות ובהבנה? הבה ונלמד בצוותא את דבריו של התנא הק' מהזהר הקדוש (לקראת יומא דהלולא הגדול הקרב ובא) בעניין:

"מִצֹּת קְרִיאַת שְׁמַע כְּמִצֹּתָה"

"אדם הראשון מריח את הקריאת שמע שלנו"

"בשעתא דאעלת קריאת שמע דקרי ברנש, סליקת בקדמיתא (נכנסת בתחלה) להאי היכלא וארח בה אדם הראשון אי חסר אות אחת

מקריאת שמע לא מקבל לה... ואי שכיח

לה (אם מוצא אותה) כדקא יאות

(כמו שצריך), מקבל לה,

ונטלין לה אברהם יצחק

ויעקב מיניה ונשקין

ליה"!!!

"מי יזכה לשבת

ליד האבות בגן

עדן"

"כל מאן דאשלים

יחודא... ומכון בפרשיות אילין בכל יומא... בשעתא דייתי להאי עלמא (בזמן שיבוא

לעולם תהוא) מאן יחמי חדוה דיליה (מי יראה את שמחתו) דאותבן ליה אבהן (שיושיבו

אותו האבות) לגבייהו (לידם) ב' זימני ביומא". (זהר חדש רות ק.)

מי נחשב "בצלמנו כדמותנו"?

"אם מיוחד לקודשא בריך הוא תרין זימנן בכל יומא בקרי"ש ביממא ובלייליא איהו
(הוא נחשב) בצלמנו כדמותנו, ואם לאו – לאו!" (תקוני זהר תי' מ"ז)

"ה' ממליך את האדם שממליך אותו"

בר נש דממליך לקוב"ה על שמיא וארעא וארבע סטרין (וארבע הרוחות) בהאי
עלמא, הרי קוב"ה (כך הקב"ה), אמליך ליה על שמיא וארעא וארבע סטרין
דההוא עלמא!" (זהר חדש ת' קל"ז)

"חובת קריאת שמע בזמנה"

כל מאן דלא קרי קריאת שמע בעונתיה, בנדוי הוא (הוא בנדוי) כל ההוא
יומא!!!" (חלק ג' קפו)

"כל המלאכים משתתפים בקריאת שמע"

בשעתא דאתי בר נש ליחדא שמא דקודשא בריך הוא, כל חילי
שמיא, כוליהו קיימין שורין שורין (כלם עומדים שורות
שורות), בגין לאתקנא ולא תכללא כוליהו (בשביל
להצטרף ולהכליל כלם) בההוא יחודא!!" (ח"ג רס"ג)

"ממי עשוי הכתר של המשיח?"

כל אינון (כל אלו) דלעאן קרי"ש כדקא יאות
(שקוראים ק"ש כראוי) שיתין ממנן (ששים
ממנים) עאלין קמיה דמשיחא ומכתרין ליה
בכתרין קדישין ואמרי ליה: "דא יהוא כתרא

דפלוני (זה הכתר של פלוני) דלעא קרי"ש כדקא יאות!!!"

